

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

7. ČÍSLO / XXXI. ROČNÍK

17 Kč • 0,90 €

19. ÚNORA 2023

Z obsahu:

Duchovní útěcha

Katecheze papeže
Františka
při generální audienci
23. listopadu 2022
na Svatopetrském
náměstí v Římě
- strana 2 -

Blahoslavený

Dominik Lentini

Libor Rösner
- strana 4 -

O existenci nesmrtelné lidské duše

P. M. Piotrowski SJ
- strana 6 -

Křesťanský cukrář neuspěl při odvolání v případě narozeninového dortu pro transsexuálku

- strana 7 -

Můj život se konečně začal

- strana 8 -

Hněv

Arcibiskup F. J. Sheen
- strana 9 -

Maminka Markéta (4) Život matky Dona Boska

Teresio Bosco
- strana 11 -

Tříkrálové pokladničky byly sečteny: sbírka hlásí nový rekord

- strana 13 -

Foto © Klára Kalinová, Člověk a Víra

Duchovní útěcha

Katecheze papeže Františka při generální audienci
23. listopadu 2022 na Svatopetrském náměstí v Římě

„Jen v Bohu odpočívá má duše, od něho je má spása. Jen on je má skála a spása, má tvrz, nic mnou nepohne. [...] Jen v Bohu odpočívěj, má duše, od něho pochází to, v co doufám.“ (Ž 62,2–3.6)

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Pokračujeme v katechezích o duchovním rozlišování, o tom, jak rozpoznat, co se děje v našem srdci a duši. Poté, co jsme uvažovali nad

některými hledisky duchovní neútěchy, oné temnoty v duši, budeme dnes hovořit o duchovní útěše, která je světlem duše a dalším důležitým prvkem rozlišování, jež nelze považovat za samozřejmý,

neboť může zavdat příčinu k omylům. Musíme pochopit, co je to duchovní útěcha, stejně jako jsme se snažili pochopit duchovní neútěchu.

Co je to duchovní útěcha? Je to prožitek vnitřní radosti, který povoluje, abychom ve všem spatřovali Boží přítomnost, posiluje víru i naději a také schopnost činit dobro. Člověk prožívající útěchu se při střetu s těžkostmi nevzdává, protože zakouší pokoj silnější, než je zkouška. V duchovním životě i životě jako celku se tudíž jedná o veliký dar a prožitek této vnitřní radosti.

Pokračování na str. 5

Ubozí jsme všichni! Slova svatého Otce Pia převzatá ze svědectví italského herce Carla Campaniniho o vlastním obrácení (str. 8–9) jsou jako ušitá na míru pro dobu postní. Vždyť předmětem našeho postního rozjímání je kříž Kristův a důvod, proč na něm Spasitel světa visí: hříchy všech lidí všech dob, tedy i ty naše. A v tom spočívá naše ubohost – sami nejsme s to dostatečně odčinit urážky Pána Boha, které mu způsobujeme svými hříchy. Je to paradox naší křesťanské víry a dějin spásy: něco tak špatného jako je hřích, se stalo příčinou něčeho tak velkolepého, nepřekonatelného, jako je v Synu ukřižovaná láska Boha Otce ke všem lidem bez rozdílu. To můžeme pochopit pouze osvětlením Duchem Svatým...

Proč však ona silná světcova slova? Čteme o tom na konci zmíněného svědectví: stydíme se mnohdy před knězem ve svaté zpovědi vyznat nějaký hřích, zvláště je-li opakovaný. Ale je zde ještě někdo více než kněz, je zde TEN, jehož kněz zastupuje ve zpovědnici a bez něhož by kněžská služba neznamenalá vůbec nic – Ježíš Kristus, náš ukřižovaný Pán a Bůh! A toho jsme svým hříšným jednáním urazili! Nemrazí nás z toho ani trochu v zádech? Co s tím uděláme? Zůstaneme zbabělci, kteří se bojí vyznat před člověkem, který také není bez hříchu, to, co jsme se nestyděli vědomě vykonat proti Bohu, proti jeho vůli, příkazům a doporučením? Budeme i nadále slabošsky přešlapovat na místě s odůvod-

Editorial

něním, že radikální změna v našem životě je příliš těžká a je třeba na věc jít pomalu, či snad dokonce očekávat, že se to jednou vyřeší samo? I když někdy je velmi obtížné k rozhodnému kroku se přimět, přece jen je to nutné s ohledem na naši spásu a na hlubší prožívání vzájemné lásky s Bohem, na intenzivnější život v jeho přítomnosti – to vše s úmyslem již více nezraňovat svého Stvořitele a Vykupitele dalšími hříchy. Každá doba postní, i ta nastávající, nás vybízí, abychom se radikálně obrátili a více se přimkli k Pánu a již více neváhali. Zkusme tuto výzvu beze zbytku naplnit!

Proč neváhat? Odpověď nám dává i sv. Jan Zlatoústý, který varuje, že jednou se budeme zodpovídat nejen za své vlastní hříchy, ale za všechny škody, které jsme svým chováním způsobili. (str. 10) Je na čase tuto pravdu přijmout a naplnit, bez výhrad žít radikálně podle vůle Boží, dodržovat jeho přikázání, milovat toutéž láskou, jakou miloval Pán Ježíš své apoštoly (srov. Jan 13,34), být co nejvěrnějšími obrazy Božími... Probuďme se, vždyť naše duše je nesmrtelná, (str. 6–7) nevíme, zda zítra ještě budeme mít příležitost se napravit!

Neměla by tato slova patřit spíše jiným lidem než nám věřícím, kteří přece děláme vše pro to, abychom se zalíbili Pánu Bohu? Takto či podobně položená otáz-

ka, případně příkrá slova o druhém: „Pro něho není žádná omluva, velice dobře věděl, co dělá“, jsou ve své podstatě odsouzením spíše pro toho, kdo je vyslovil. Poněkud šířeji to vysvětluje arcibiskup Fulton J. Sheen ve své promluvě o hněvu. (str. 9–11) Můžeme si to však zdůvodnit i z pohledu Pána Ježíše, který v dnešním evangeliu říká, že být synem nebeského Otce znamená dělat víc než ostatní. Znamená to být dokonalý, jako je dokonalý náš Otec. A my to dobře víme, protože známe Ježíšovo evangelium. A teď si zkusme položit stejnou otázku z úvodu tohoto odstavce znovu, ale ve vztahu k sobě, a přidejme si k tomu i ona jiná příkrá slova, tak často pronášená o druhých...

Máme z toho nyní úzkost? Nezoufejme! Stačí pohlédnout na Kristův kříž a uvědomit si, že pod ním stál také setník s kopím, který když viděl, co se stalo, velebil Boha a prohlásil: „Tento člověk byl vskutku spravedlivý.“ (Lk 23,47) To nebylo zvolání zoufalce, ale věřícího! A onen Spravedlivý právě proto prolil svoji krev a zemřel na kříži, aby vykoupil ze hříchu všechny lidi – to je naděje všech nadějí! Jediné, co je potřeba udělat, známe: přijmout jeho nabídku a žít tak, abychom svými hříchy více neuráželi jeho lásku k nám. Blahoslavený Dominik Lentini (str. 4) pak hovoří o odměně, kterou člověk dostává: „Ježíš Kristus je mé dobro, je to můj poklad.“ Radujme se z toho, my ubozí, a zůstaňme s Kristem!

Daniel Dehner

Opět nastal čas vrátit se do Ježíšovy školy. Dnešní lekce bude jedna z nejnáročnějších. Pochopíš-li správně, co od tebe Ježíš požaduje, a najdeš-li k tomu odvahu a sílu, může to znamenat zásadní obrat ve tvém životě. Otevři své srdce jeho slovům s velkou ochotou a především s důvěrou. Ježíš nikdy nebude od tebe požadovat něco, co je nad tvé síly: *Mluv, Pane, tvůj služebník poslouchá.*

Ježíš přichází dnes s překvapujícím požadavkem: *Budte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec!* Není to nadsázka? Copak to je vůbec v lidských silách a možnostech? Odpověď musíš hledat u Ježíše. Zaděvej se nejdříve pozorně do jeho tváře. Je to snad pohled učitele, který nakládá na své žáky nekompromisně maximalistické požadavky? V Ježíšově hlasu i pohledu je přece něco jiného než strohý příkaz. Je to z jeho strany vyslovení úžasné důvěry. Jestliže tě k něčemu vyzývá, oznamuje ti tak, čeho jsi schopen. Dnes slyšíš pozvání k podílu na nejvyšší důstojnosti. Je to nabídka obnovené účasti na onom vznešeném stavu, pro který Bůh stvořil člověka, tedy i tebe.

Ptáš se, jaká je vlastně Otcova dokonalost? Jak ji můžeš poznat? Nejsnáze poznáš Otce podle toho, jak se zachoval k tobě. Jen se rozpomeň, jak ses k němu zachoval ty. I kdyby sis dokázal připomenout všechny své zrady, urážky, nevďěčnost, všechny ty pyšné impertinence, ve kterých sis dokonce liboval, nejsi schopen dostatečně zvážit hloubku svého urážlivého postoje, jaký jsi zaujímal vůči Bohu. Měl bezpočet důvodů k tomu, aby tě po zásluze zavrhl a zapudil. Ale nic takového se nestalo. Ani jedinou chvíli tě nepřestal nekonečně milovat. Dnes dokonce sedíš u nohou jeho Syna, *kteří nic nedbal na to, že je roven Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka, ponížil se, aby byl poslušný až k smrti*⁽¹⁾. Nic ti nepřipomíná, nic ti nevyčítá, jedná s tebou jako s vlastním dítětem se stejnou samozřejmostí, s jakou ti ráno svítí slunce do oken, nabízí ti svou božskou podobu, své otcovské způsoby, svou nejpůvodnější a nejryzejší božskou formu lásky: chce, abys miloval podobně, jako miluje on.

Ukazuje ti, že všechny ty situace, ve kterých zakoušíš zlobu jiných, kteří ti křivdí, ubližují, olupují a zraňují tě, dáva-

Pravá dokonalost

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Dobře číňte těm, kteří vás nenávidí.

ji ti najevo své pohrdání, působí ti příkoří a bolest, můžeš přijímat jako vzácnou příležitost: můžeš se podívat na vlastní nevďěčné počinání vůči Bohu tak nějak z druhé strany, ze strany příjemce. Naplněn nevolí a rozhořčením z chování druhých můžeš si alespoň v náznaku uvědomit, jak nesmírná musí být Otcova trpělivá láska, když ho ani nejrzejší zneužití lidské svobody neodrazuje od jeho nejvelkodušnějšího milování. *On odpouští tvé viny, léčí všechny tvé neduhy, vykupuje tvůj život ze záhuby, on tě věncí láskou a slitováním.*⁽²⁾

Věc se má totiž tak, že ještě dříve, než ses vzepřel Bohu, již ti bylo odpuštěno. Na tvoje zlo a na zlobu všech lidí neodpovídá Otec zlem, nýbrž od věčnosti je svou láskou předchází a jenom čeká, kdy si to uvědomíš a dovolíš mu, aby ti dal dar své odpouštějící slitovnosti.

Chápeš už, jak velkodušná je to možnost a nabídka, abys byl dokonalý jako Otec? Ježíš tě navádí na božskou cestu, která by člověka nikdy nenapadla: místo toho, abys probíral své nepřátele a zvažoval každé jejich slovo a každý jejich čin, můžeš se rozhodnout: „Odpouštím všem a všechno! Ačkoliv se má povaha ještě vzpouzí, jak bych směl nemilovat ty, které můj Otec od věčnosti chová v lásce?“

Ježíš, se kterým nyní rozmlouváš, je zosobněný důkaz Božího odpuštění. Cítíš-li se příliš zraněn, než abys někomu mohl odpustit, předlož mu svou bolest, on ji uzdraví. A taktó naplněn vděčnou radostí, usměj se v srdci na všechny, které jsi dosud nerad potkával, i na ty, kteří teprve přijdou a ublíží ti, *protože nevědí, co činí.* Začni usilovat o Otcovu dokonalost každý den tím, že budeš odpouštět předem. Je to snazší, protože ještě nejsi pobouřen a zaslepen. Pro každého, komu předem odpustíš, budeš mít podobně jako Otec připravený dar. Právě v tom je tajemství, jak dobrořečit nepříteli. Bude-li ti tvoje pyšná sebeláska přesto dělat překážky, vzpomeň si, že nejsi sám. Obrát se na Ježíše a on tě naučí vzbuzovat v srd-

Liturgická čtení

1. čtení – Lv 19,1–2.17–18

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Mluv k celému společenství izraelských synů a řekni jim: Buďte svatí, poněvadž já, Hospodin, váš Bůh, jsem svatý! K svému bratru neměj nenávisť v srdci, ale otevřeně ho napomeň, aby ses kvůli němu neobtížil hříchem. Nemsti se, nechovej proti svým krajanům zášť, ale miluj svého bližního jako sebe. Já jsem Hospodin!“

2. čtení – 1 Kor 3,16–23

Nevíte, že jste Božím chrámem a že ve vás bydlí Boží Duch? Kdo by ničil Boží chrám, toho zničí Bůh. Neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy! Ať se nikdo neklame! Domnívá-li se někdo z vás, že je moudrý, jak to chce tento svět, musí se napřed stát „pošetilým“. Jenom tak se stane moudrým. Moudrost totiž, jak ji chce tento svět, je v očích Božích pošetilost. Stojí přece v Písmu: „Bůh chytá moudré v jejich chytráctví“, a dále: „Pán zná plány moudrých: nejsou k ničemu.“

Proto ať se nikdo nechlubí lidmi. Všecko je přece vaše: Pavel, Apollos i Petr, svět, život i smrt, to, co už tady je, i to, co teprve přijde, všecko je vaše. Vy však patříte Kristu a Kristus Bohu.

Evangelium – Mt 5,38–48

Ježíš řekl svým učedníkům: „Slyšeli jste, že bylo řečeno: »Oko za oko a zub za zub.« Ale já vám říkám: Neodporujte zlému. Spíše naopak: Když tě někdo udeří na pravou tvář, nastav mu i druhou; a tomu, kdo se chce s tebou soudit a vzít

Dokončení na str. 13

ci lásku ke všem, ke kterým ji ještě nepociťuješ. Naslouchej mu, jak ti říká: „Hle, člověk, kterého náš Otec miluje tak, jako miluje mne i tebe! Chceš-li, i my ho budeme milovat.“

Veleb, má duše, Hospodina, vše, co je ve mně, veleb jeho jméno. Nejedná s námi podle našich hříchů, vzdaluje od nás naše nepravosti.⁽³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Flp 2,6–8; ⁽²⁾ Ž 103,3–4;

⁽³⁾ Ž 103,1.10.

Blahoslavený Dominik Lentini

Svého času se Gianluigi Lentini stal nejdražším fotbalistou světa. Tehdejších 13 milionů liber, které musel AC Milán za jeho přestup zaplatit, je sice z dnešního pohledu přestupový pakatel, nicméně tehdy šlo o částku astronomickou. Jeho jmenovci Dominikovi se o podobných sumách ani nezdrželo, operoval s mnohem menšími, všechny je však využíval pro své chudé a na rozdíl od zmíněného italského reprezentanta, který přece jen nenaplnil očekávání, Dominik (Domenico) dosáhl ve svém kněžském „angažmá“ mety nejvyšší – úcty oltáře.

Nepočítáme-li dobu studií, tak z rodné jihoitalské Laurie, kde se 20. listopadu 1770 narodil, nevytáhl na delší dobu paty. Obyčejně se v úvodu pojednání o světcích dovídáme, že pocházeli ze zbožné rodiny, v níž dostali základy pro zbytek života. Tentokrát namísto toho uvedeme jeden holý fakt – když se otec Macario dozvěděl, že v nižším semináři v Policastru jeho syn zahořel touhou po kněžství a že v sobě opravdu cítí povolání, zastavil svůj dům, aby získal peníze pro synovo studium...

Musel pak prožívat nepopsatelnou radost a zadostiučinění, když byl Dominik v roce 1793 vysvěcen v Mormannu na jáhna a rok nato v katedrále v Marsico Nuovo na kněze. A určitě otce potěšilo, že biskup poslal Dominika do jeho rodné farnosti v Laurii, jak to tehdy bývalo vcelku běžné. Tohoto okamžiku se již však nedožila jeho matka Rosala, která Dominika nedlouho po jeho narození svěřila do zvláštní péče Panny Marie s prosbou, aby ho dovedla ke svatosti... Macario ji na věčnost následoval pár měsíců po synově vysvěcení.

V Laurii sice Dominik opravdu setrval až do konce svých dní, nicméně přece jen z ní vycházel, a sice do okolních vsí a městeček tohoto jihoitalského regionu, v nichž hlásal slovo Boží prostřednictvím rekolekcí a katechezí.

V té době to bylo opravdu velmi důležité, jednalo se totiž o léta poznamenaná nedávno vypuknuvší Francouzskou revolucí, jejíž zhoubné myšlenky se šířily nekontrolovatelně napříč celým kontinentem, ba i přes Atlantik do Nového světa. Není přitom bez zajímavosti, že kněžské svěcení přijal Dominik v den, kdy se ve Francii poprvé slavil Robespierrem zavedený svátek Kultu Nejvyšší bytosti, jehož podstatou bylo zavedení nového náboženství, jež mělo nahradit křesťanství.

P. Dominik Lentini se opíral o Písmo svaté, učení církevních otců a tradici církve svaté. Zároveň potvrzoval svá slova životem, ho nikdo nemohl nařknout z toho, že káže vodu a pije víno.

Již na první pohled v něm každý rozpoznal velkého asketu a z výrazu jeho tváře byla znát hluboká zbožnost snoubená s pokojem a dobrotou. Kdo nechtěl vidět toto, chtěl nechtěl viděl tohoto kazatele, kterak rozdává první poslední. Jeho milosrdenství bylo pověstné. Chodíval bos. Důvod byl prozaický – své boty dal bosému chudákovovi. Stejně tak si nešlo nevšimnout, s jakou pokorou slouží P. Lentini mši svatou – přezdívka „Anděl oltáře“, kterou pro něj vymysleli věřící, je v tomto směru více než výmluvná. Co už neviděl a nevěděl nikdo, byla skutečnost, že spával na holé zemi, také to, že se všemožně umrtvoval a jako řada jiných duchovních a zasvěcených osob oné doby se i bičoval. Podával tím zadostiučinění Pánu za hříchy zkaženého lidstva.

Obzvláště silný vliv měl na mladé lidi, kteří se kolem něj velmi rádi houfovali, aby mu naslouchali, ale kolikrát i jen proto, aby byli v jeho blízkosti. Shromážděval je v domě zastaveném otcem, který později vykoupil a učinil z něj školu pro nemajetné děti. V ní mohly ty přicházející zdaleka dokonce i přespávat.

P. Lentinimu se dostalo daru proctví a nahlížení do lidských srdcí a jak bývá u světců pravidlem, nikde se tím nechlubil, ba spíše tyto dary skrýval, hlavně je však používal výhradně pro dobro věci. Dostávalo se mu také mystických zážit-

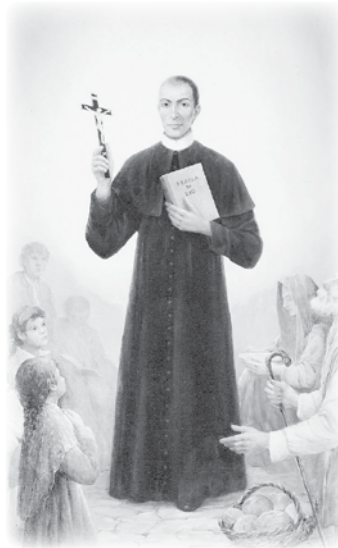
ků, zvláště okamžiků Spasitelových muk na golgotském kříži. I ty mu dopomohly k výše uvedené přezdívce, mnohdy zakoušel tato obdarování právě během bohoslužby přímo u oltáře.

Kněžství, služba Bohu pro tohoto rodáka a faráře z Laurie byly vším. A to doslova. „Ježíš Kristus je mé dobro, je to můj poklad, je pro mne vším,“ říkával. Však také Pius XI. prohlásil, že byl knězem „bohatým pouze na své kněžství“, což v žádném případě nebylo politování, nýbrž pochvala první kategorie. Tato slova vykl 27. ledna 1938, když uznal heroičnost Lentini-

ho ctností. Jan Pavel II. ho 12. října 1997 doplnil, když při beatifikaci uvedl, že „otec Dominik Lentini byl knězem s nerozděleným srdcem, jenž dokázal sloučit věrnost k Bohu s věrností člověku“.

Pověsti svatosti se těšil již za svého života a toto povědomí lidí z Laurie i jejího okolí nezesláblo ani po jeho skonu, jenž nadešel 25. února 1828. Celých sedm dní, co trval jeho pohřeb, tělo zbožného laurienského faráře to-

tiž zůstávalo vláčné, teplé, a dokonce vydávalo sladkou vůni a po nařiznutí z něj stále vycházela karmínově rudá krev. Došlo u něj též k několika nenadálým uzdravením, kupříkladu dva roky ochrnuté dívky Angioly Rosarie Maiolinové, jistého Laudisia z rakoviny ruky, také hluchoněmého syna Angela Maria Scaldaferriho a Marie D'Andrey. Zázraky na jeho přimluvu se udály i jinde než v Laurii, např. v roce 1834 ve Viggianu, kde se po zbožné modlitbě rozrušeného Vita Realeho před obrazem zesnulého kněze probudil k životu jeho tříletý syn, který se utopil ve vaně s vodou a nehašeným vápnem; v roce 1918 v brazilském São Paulu zmizel znenadání zhoubný nádor Domenica Pucciho atd. Pro slavnou beatifikaci pak bylo rozhodující to, že 21. září 1988 v italském Secondiglianu se na přimluvu Dominika Lentiniho těžce nemocná Anna Maria Voria, která už odpočítávala poslední dny na tomto světě, rychle a úplně zotavila z rozsáhlých metastáz způsobených rakovinou dělohy.

Duchovní útěcha

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

Útěcha je niterné hnutí, které se dotýká hlubin našeho já. Nebije do očí, ale jemně lahodí jako kapka vody pronikající do houby (sv. Ignác z Loyoly, *Duchovní cvičení*, 335). Člověk vnímá, že jej zahaluje Boží přítomnost, byť neustále ctí jeho svobodu. Nikdy to není nic neladného, co by se snažilo potlačit naši vůli, ani pomíjívá euforie: naopak, jak jsme si všimli, také bolest – vyvolaná kupříkladu vlastními hříchy – se může stát důvodem k útěše.

Pomysleme na prožitek svatého Augustina, který s matkou Monikou rozmlouvá o kráse věčného života, či na dokonalou radost svatého Františka, jež se ostatně pojila se snášením velice tvrdých situací. Pomysleme na četné světce a světice, kteří dokázali vykonat mnoho velkolepého nikoli kvůli tomu, že by se považovali za schopné a zdatné, ale protože si je podmanila konejšivá vlídnost Boží lásky. Je to onen pokoj, který v sobě užasle zaznamenává svatý Ignác při četbě životopisů světců. Pokoj, který po konverzi zakouší Edith Steinová, když rok po přijetí křtu píše: „Odevzdávám se tomuto citu a postupně mne začíná naplňovat nový život, který mne podněcuje k novému jednání, aniž by se nijak napínala má vůle. Tento životodárný přítok jako by pramenil z konání a síly, které mi nenáleží a které, aniž by na mne vyvíjely násilí, ve mně přebírají činnost.“ (*Psicologia e scienze dello spirito*, Città Nuova, 1996, 116) Je to tedy čirý pokoj, který v našem nitru dává vzejít dobrým hnutím.

Duchovní útěcha se týká především naděje, upíná se k budoucnosti, vyvádí na cestu, umožňuje, abychom se chopili do té doby ustavičně odkládané, či dokonce nepředstavitelné iniciativy, jakou byl křest pro Editu Steinovou.

Útěcha dopřává pokoj nikoli proto, abychom zůstali sedět a užívali si ho... nikoli. Zaplavuje tě pokojem, přitahuje tě k Pánu a staví tě na cestu, abys jednal, abys konal dobro. Když prožíváme čas útěchy, vždy nás to podněcuje k hojnému konání dobra. Ve chvílích neútěchy bychom se naopak chtěli uzavřít sami v sobě a nedělat nic... Útěcha tě pohání vpřed, ke službě

druhým, společnosti, lidem... Duchovní útěcha není „říditelná“, nelze si ji objednat, nelze ji dle libosti naprogramovat. Je to dar Ducha Svatého, který umožňuje natolik důvěrný vztah k Bohu, že se jím zdánlivě ruší veškerý odstup. Když svatá Terezie od Dítěte Ježíše ve čtrnácti letech navštívila římskou baziliku sv. Kříže, snažila se dotknout jednoho z hřebů, jimiž byl Ježíš přibit na kříž, který se zde uctívá. Tuto svou nebojácnost Terezička pocítuje jako přívál lásky a důvěrnosti. A pak si запиše:

„Byla jsem skutečně až příliš odvážná. Avšak Pán vidí do hloubi srdce a ví, že můj úmysl byl čistý... Jak je vidět, jednala jsem jako dítě, které si smí všechno dovolit a které považuje poklady otcovy za své.“ (*Dějiny duše*, Praha 1941, 131) Takto si to spontánně zapsala: útěcha tě mírně a pokojně přivádí k takovému bezprostřednímu jednání, jako bychom byli děti. Čtrnáctiletá dívka nám zde podává nádherný popis duchovní útěchy. Je na něm patrný vztah k Bohu, který nám dodává odvahu, touhu po účasti na jeho životě, tedy na konání toho, v čem má Bůh zálibu. Vnímáme totiž důvěrnost svého vztahu k Bohu, cítíme, že jeho domov je našim domovem, že u něj nacházíme přijetí, lásku a obcerstvení. Díky této útěše se nevzdáváme, byť musíme čelit obtížím: a vskutku, Terezie s toutéž smělostí a navzdory svému mládí žádá papeže o svolení ke vstupu do Karmelu a je vyslyšena. Co to znamená? Znamená to, že duchovní útěcha posiluje naši statečnost, kdežto temnota a neútěcha nás vedou k myšlenkám, že na nic nestačíme. Stahují nás ke dnu, do temnoty. „Nemohu to udělat, nezvládnou to.“ V časech útěchy naopak vnímáme, že v Boží síle můžeme jít dál a konat věci, které bychom v neútěše nebyli zvládnouti. To je na útěše pěkné, avšak pozor, musíme dobře rozlišovat Boží útěchu od falešné útěchy.

V duchovním životě nastává cosi obdobného jako v lidské tvorbě: najdeme tu

originály a napodobeniny. Jestliže se ryzí útěcha podobá kapce na houbě, je jemná a niterná, její nápodoby jsou hlučnější a nápadnější, jsou čirým nadšením. Jsou jako nesoudržné ohně ze slámy a vedou nás k tomu, že se stahujeme do sebe a nestaráme se o druhé. Falešná útěcha nakonec zanechává prázdnotu, jelikož nás vzdaluje od středu našeho bytí. Z toho důvodu jsme schopni učinit cokoli, když vnímáme štěstí a pokoj. Nesmíme ovšem tento pokoj zaměňovat s přechodným nadšením, které trvá dnes, ale pak poleví a už není.

Je tudíž třeba rozlišovat, i když prožíváme duchovní útěchu. Falešná útěcha se totiž může stát nebezpečnou, pokud ji nutkavě vyhledáváme kvůli ní samé a zapomínáme přitom na Pána. Jak by řekl svatý Bernard: hledá se útěcha poskytovaná Bohem, a nikoli Bůh v útěše. Máme však hledat Pána, protože Pán nás svou přítomností utěšuje a pobízí k další cestě, nikoli Boha, který nám k tomu přináší útěchu, to není dobré a nemělo by nás to zajímat. Jednalo by se o tutéž dětskou dynamiku, o níž jsme hovořili posledně: dítě hledá své rodiče, aby od nich něco vyzískalo, nikoli kvůli nim samotným, sleduje nějaký zájem: „Tatínku, maminko...“ Děti jsou v tom zdatné, umějí si pohrát, a když je rodina rozdělena, hledají na obou stranách, ale to není dobré, něco takového není útěcha, nýbrž zájem. Také nám hrozí, že budeme svůj vztah k Bohu prožívat dětinsky, sledovat vlastní zájmy, umenšíme Boha na uživatelský a spotřebitelský předmět, a ztratíme tak ten nejkrásnější dar, kterým je Bůh sám. Jdeme tedy kupředu životem, který se odvíjí mezi duchovní útěchou plynoucí z Boha a neútěchou pocházející z hříchu tohoto světa, avšak dokážeme rozlišovat, kdy se jedná o Boží útěchu, která vlévá pokoj až do hloubi duše, a kdy o pomíjivé nadšení, které není špatné, ale není Boží útěchou.

Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Vatikánského rozhlasu

(Redakčně upraveno)

O existenci nesmrtelné lidské duše

Ateisté tvrdí, že Bůh neexistuje a že svobodná lidská vůle, vědomí a duše jsou jenom přeludy vytvořené materiálním mozkem a nervovou tkání...

Hlavním dogmatem ateistů, ve které hluboce věří, je přesvědčení, že existuje pouze materiální svět, a proto ve chvíli smrti celý člověk umírá a přestává existovat. Svou materialistickou vizi světa stoupcem této teorie opírají o tvrzení, že Bůh není, že existuje jenom hmota, a člověk nemá nesmrtelnou duši. Ateistická vize člověka a světa nemá žádné opodstatnění ve vědeckých výzkumech. Je čirým výmyslem a opírá se jen o slepou víru.

Jiným dogmatem materialistické koncepce je tvrzení, že mysl je přeludem vytvářeným mozkem, a duchovní skutečnost neexistuje. Ve shodě s touto teorií, má-li někdo duchovní zážitky, je to pouhá iluze, kterou vytváří mozek zmíněné osoby. Jenomže neexistuje žádný důvod k tomu, aby byla negována existence duchovního rozměru člověka. O duchovním rozměru našeho lidství svědčí takové prožitky svatých mystiků, jako je bilokace, stigmata, levitace, telepatie, zázračná uzdravení, vzkříšení, prorocství apod.

Vědci, kteří zkoumali tyto neobyčejné jevy, potvrzují, že ty zcela popírají ateistické dogma, že existuje jenom svět dosvědčovaný našimi smysly. Výzkumy prováděné u řeholníků z kontemplativních řeholí dokázaly, že existuje mystický stav vědomí, v němž osoba pohroužená do kontempace zažívá skutečnosti duchovního rozměru.

Kvantová fyzika také poukazuje na existenci takového rozměru skutečnosti, ve kterém neplatí zákony klasické fyziky a kde neexistuje časoprostor.

Bohužel, osoby podléhající ateistické ideologii, berou každé vědecké bádání, které se týká existence inteligentního plánu a záměrnosti ve Vesmíru, a tedy ukazující na existenci Boha, jako nevědecké, poněvadž podle materialistů má být úkolem vědy potvrzování jejich ateistických tvrzení. Avšak nejvýznamnější povinností vědy má být úsilí o poznání pravdy, a ne opomíjení nebo předvádění faktů s cílem potvrdit materialistická dogmata.

Americký matematik William Albert Dembski zdůrazňuje, že „ideologie mate-

rialistická tak velice snížila kvalitu zkoumání původu života a kosmu, že skutečný okruh těchto vědních oborů podlehl deformacím. Problém nespočívá jenom v tom, že se věda nesprávným způsobem využívá k propagaci materialistického světónázoru, ale také v tom, že ten světónázor aktivním způsobem znevažuje vědecké bádání a dovádí je ke konkluzi na téma počátků biologického života a kosmu vůbec.“ (D. O’Leary, M. Beauregard, *Duchový mozek*, Krakov 2011, s. 61)

Duchovní a tělesný rozměr člověka

Intelektuálně poctiví vědci poukazují na fakt, že materiální svět není jedinou skutečností. Existuje totiž duchovní rozměr člověka (o čemž svědčí fungování jeho myšlení, vůle a mysli), který se vymyká smyslovému poznání.

Výzkumy takových vědců, jako je laureát Nobelovy ceny John Carew Eccles, Bruce Greyson, Pim van Lommel, Peter Fenwick nebo Sam Parnia, ukazují neopodstatněnost tvrzení materialistů, že lidské vědomí je produktem hmotného mozku. Ve světle současné vědy je třeba tyto zastaralé, ateistické hypotézy 18. století odmítnout, poněvadž není pravdivé tvrzení, že když ustane fyziologická aktivita mozku, tak okamžitě přestane fungovat vědomí. Současná vědecká bádání potvrzují, že materiální mozek nevytváří vědomosti, ale působí jako redukcující závora nebo filtr, který přizpůsobuje duchovní vědomí poznávacím schopnostem člověka během jeho pozemského života, jenž je ohraničený hmotou a časem.

Vědci zkoumající lidský mozek došli k přesvědčení, že každý člověk má nemateriální mysl, která působí prostřednictvím materiálního mozku. Mozek je orgánem lidského těla, za jehož pomoci může nemateriální mysl navázat kontakt s materiálním světem. Vědomí člověka je výrazem aktivity jeho nemateriálního myšlení, a ne materiálního mozku. Lidská mysl, jeho osobní já, existuje jako duchovní rozměr lidstva a žije dál po smrti

těla, o čemž svědčí vědecká zkoumání lidí, kteří přežili klinickou smrt.

Jedna z největších autorit v oboru zkoumání lidského mozku, nositel Nobelovy ceny John Carew Eccles (1903–1997), opíraje se o výsledky svých dlouholetých výzkumů, potvrzuje, že hmota není schopna vytvářet psychické jevy a nemá možnost přecházení energie fyzické v psychickou. Pouze duchové bytí může vytvářet myšlení a psychické jevy.

Materialistická teorie, předpokládající, že lidský mozek je superkomplikovaný počítač, ve kterém mozková kůra vytváří všechny myšlenky a city, je zcela chybná. Je třeba brát ji jako předsudek, poněvadž je pozbavena racionálních podkladů. Podle J. C. Ecclese „čím více se dovidáme o tématu mozku, tím zřetelněji si uvědomujeme rozdíly mezi mozkovými příhodami a jevy myslí a tím více nám zázračnější připadají jedny i druhé. Promiskuitní materialismus není ničím jiným než náboženskou vírou vyznávanou dogmatickými materialisty (...), kteří si často pleťou svoji víru s vědou.“ (J. Eccles, D. N. Robinson, *The Wonder of Being Human: Our Brain and Our Mind*, s. 36)

Podle J. C. Ecclese jenom přijetí faktu Bohem stvořeného, neopakovatelného duchového, osobního já, čili duše, je schopno vyjasnit a zdůvodnit důkaz naší neopakovatelnosti a duchovnosti. „Objasněno v termínech teologických: každá duše je novým Božím stvořením vstípeným do lidského zárodku.“ (*Evolution of the Brain, Creation of the Self*, s. 237)

Mnohaletá vědecká zkoumání lidského mozku dovedla učence k tvrzení, že všichni máme osobní já – čili nemateriální mysl, která působí skrze materiální mozek. A proto kromě světa fyzického v člověku existuje duchovní svět a obě ty skutečnosti jsou od sebe vzájemně odděleny (srov. *How the Self Controls Its Brain*, s. 38).

Materialistická ideologie, která redukuje tajemství lidské osoby na materiální tělo a celý duchovní svět se pokouší objasnit aktivitou neuronů v lidském mozku, nemá žádné vědecké opodstatnění. Člověk je bytost tělesně-duchová, má nesmrtelnou duši a smrtelné, materiální tělo.

Vztahy mezi aktivitou duchovní mysli člověka a působením jeho materiálního mozku objasňuje hypotéza psychoneurální translace (psychoneural translation

hypothese, PTH). Podle této hypotézy duchovní mysl a materiální mozek se vzájemně ovlivňují, protože představují dva vzájemně se doplňující rozměry lidské osoby. Všechny myšlenkové procesy jsou automaticky v člověku přetvářeny na neuronální v mozku, na úrovni molekulární, chemické nebo biofyzické sítě neuronů, které jsou následně měněny na působení organismu na úrovni hormonální či imunologické.

Skutky vůle, přesvědčení, touhy, úsilí a všechny myšlenkové procesy se materializují v neuronální struktuře mozku, ale duchovní fungování mysli není možné zredukovat na elektrickou a chemickou aktivitu neuronů. Není možné lokalizovat v materiálním mozku duchovní aktivitu mysli čili duši.

Duše lidská je nesmrtelná

Je pravdou víry, že v okamžiku oplodnění, to znamená spojení buňky mužské a ženské, Bůh tvoří individuální, nesmrtelnou duši, která nehyne po svém oddělení od těla ve chvíli smrti. To díky nesmrtelné duši člověk v sobě nosí Boží obraz a Boží podobu, zárodek věčnosti, který „nelze převést na pouhou hmotu“ (Vatikánský koncil II, *Gaudium et spes*, 18; srov. 14).

Duše lidská je duchovou skutečností, překračuje svět hmoty a ze své přirozenosti je nesmrtelná, poněvadž Bůh ji neustále udržuje v bytí. Bůh zve každého člověka k lásce čili k nesobeckému daru sebe samého, ke společenství se sebou skrze Krista v Duchu Svatém. Mít duši znamená, že člověk je chtěný a milovaný Bohem, je mu známý; znamená být stvořením pozvaným Bohem k věčnému láskeplnému rozhovoru s ním.

Pokud však člověk zcela odmítá toto pozvání, zatvrzele trvá v hříších a nechce, aby Bůh ve svém nekonečném milosrdenství uskutečnil zázrak jejich odpuštění, vede takový život k největšímu neštěstí, jakým je věčné peklo egoismu. Skrze vědomě a dobrovolně volené zlo může člověk v sobě úplně zničit schopnost lásky, zpřetrhat pouta lásky spojující ho s Bohem a s jinými lidmi (a tedy zvolit peklo), ale nemůže se zničit, protože jeho duše – jeho osobní já – je nezničitelná.

*Z Miłujcie się! 1/2021 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Křesťanský cukrář neuspěl při odvolání v případě narozeninového dortu pro transsexuálku

Odvolací soud v Coloradu (USA) rozhodl v neprospěch uměleckého cukráře, který odmítl vyrobit dort na oslavu změny pohlaví transsexuální ženy, jelikož je to v rozporu s jeho náboženským přesvědčením.

Ve svém rozhodnutí se tříčlenný senát coloradského odvolacího soudu postavil na stranu Autumn Scardinové, muže, který se nyní identifikuje jako transgenderová

Jack Phillips, majitel cukrárny Masterpiece Cakeshop v Lakewoodu v Coloradu

žena. Scardinová tvrdila, že Jack Phillips a jeho cukrárna Masterpiece Cakeshop v coloradském Lakewoodu se dopustili diskriminace, když odmítli vyrobit růžový dort s modrou polevou jako oslavu změny pohlaví (pozn: vlajka transsexuálů je modrorůžovo bílá).

Phillips se rozhodl nevyrábět typy dortů, které by porušovaly jeho křesťanské

náboženské přesvědčení. Právní organizace Alliance Defending Freedom, která cukráře zastupuje, se hodlá proti případu odvolat k Nejvyššímu soudu státu Colorado. Ve svém prohlášení právníci uvedli, že Phillips „než se projektu ujme, se vždy rozhoduje i na základě toho, jaké poselství bude dort vyjadřovat, a ne pouze, kdo o dort žádá“.

„Svoboda projevu je pro všechny. Nikdo by neměl být nucen vyjadřovat názor, který porušuje něčí hluboké náboženské přesvědčení,“ uvedl 26. ledna Jake Warner, seniorní právní poradce organizace Alliance Defending Freedom. „Před více než deseti lety se coloradští úředníci začali zaměřovat na Jacka a zneužívali státní zákony, aby ho nutili říkat věci, kterým nevěří,“ řekl Warner. „Člověk nemusí souhlasit s Jackovými názory, ale měl by souhlasit s tím, že všichni Američané mají svobodu vyjadřovat to, čemu věří, i když s tím vláda nesouhlasí.“

V roce 2018 vyhrál Phillips šest let trvající právní spor u Nejvyššího soudu USA poté, co čelil žalobě za to, že odmítl upéct dort na oslavu svazku páru stejného pohlaví.

*Zdroj: www.cirkev.cz, 27. 1. 2023
(Redakčně upraveno)*

„Převeď me sami na sebe tento proces: Každý ať poctivě zkoumá svoje svědomí: slabosti své přirozenosti, nepořádky svých vášní, svoje sklony ke zlému, svoji nevěrnost a nevděk vůči Bohu, svoje nesprávné chování vůči bližnímu – a najde v sobě víc zla a důvodů pokorit se než u ostatních lidí a potom jasně přizná: jsem velký hříšník a jeden z těžko snesitelných lidí.“

Sv. Vincent de Paul

„Mnozí lidé říkají: »Napáchal jsem příliš mnoho zlého, Bůh mi nemůže odpustit.« To je ovšem veliké rouhání. Znamenalo by to, že člověk chce omezovat Boží milosrdenství. Jenže ono meze nemá, je bez hranic. Nic neuráží Boha tak velice jako pochybnosti o jeho milosrdenství.“

Sv. Jan Maria Vianney

„Jenom ten, kdo se skutečně zamyslel nad tím, jak těžký je kříž, dokáže také pochopit, jak těžký je hřích.“

Sv. Anselm z Canterbury

Můj život se konečně začal

Svatý Otec Pio vedl své duchovní syny a dcery velice prozíravě cestou svatosti. Znamý italský komik a herec Carlo Campanini (1906–1984) patří rovněž k těm, kteří se ve světově zpovědnici obrátili a začali úplně nový život.

„Zažehla se ve mně jiskra Otce Pia,“ řekl Carlo Campanini, když jako 19letý působil v jedné divadelní skupině a v Argentině vystupoval pro italské vystěhovalce. Zde se od jistého přítele poprvé doslechl o kapucínovi v Itálii, který žije v pověsti svatosti. Carlo, který nepraktikoval víru,

měl však mnohem později „to velké štěstí, v roce 1939 poznat Otce Pia. Byl jsem vykořeněný, protože jsem ... přikázání našeho Pána všechna zavrhl a žil jsem jako zvíře. Snad to byla moje nevědomost, která zabránila Otci Piovi, aby mě hned poslal

pryč.“ Carlo byl totiž se svojí divadelní skupinou v Bari, když měl právě ve Svátém týdnu příležitost putovat spolu s jedním kolegou do San Giovanni Rotondo, aby konečně uviděl svatého zpovědníka. Když čekali, oba nadále nevázaně vtipkovali, jak to dělali již během cesty, tu se najednou otevřela brána kláštera a vyšel P. Pio. Campaniniho to hluboce zasáhlo: „Viděl jsem urostlého kapucína, zdálo se mi, jako bych stál před nějakým gigantem, a padl jsem na kolena, když ke mně popošel a přísným hlasem mi řekl: »Ani v těchto dnech mě nenecháte modlit se?« Můj přítel, dnes slavný režisér, odpověděl: »Jsme dva ubozí umělci.« - »Ubozí jsme všichni...«,« odpověděl světec. Zcela vystrašený, neboť jsem měl pocit, jako by celá moje duše byla odhalena, jsem řekl: »Otcče, chtěli bychom se vyzpovídat.« - »Běžte se připravit, zítra ráno vás vyzpovídám,« odpověděl.“ Ale k tomu se tito dva vůbec nedostali a odcestovali bez zpovědi. Od té doby však Carlova duše cítila, jak ji to k P. Piovi velmi přitahuje.

V roce 1946, tedy o sedm let později, se Carlo Campanini zúčastnil mše svaté, kterou slavil P. Pio, a jen v myšlenkách

se na něho obrátil: „Otcče, poslouchej, prosím tě o jednu milost pro mne a moji ženu. Jsme dva tuláci, kteří se celý rok stěhují. S našimi dětmi se vidíme jen několik dní v roce. Nestudoval jsem, nemám žádný diplom, nemám titul. Dovol mi být v blízkosti mé rodiny a příbuzných.“

Brzy se Campanini stal všude oblíbenou hereckou hvězdou. „Můj život se velmi dobře vyvíjel, a to i po materiální stránce. Otec Pio mi vyprosil milost zůstat v Římě, kde jsem našel práci ve filmu, což mi zase umožnilo ... poslat moje děti na univerzitu... Nadále jsem však pokračoval na své špatné cestě. Koncem roku 1949 jsem dosáhl vrcholu slávy, natáčel jsem tři filmy současně, všichni mi záviděli. Ale když jsem si v novinách přečetl, že někdo spáchal sebevraždu, tajně jsem mu záviděl... Nenáviděl jsem svůj život.“

Campaniniho trápila strašlivá prázdnota pro jeho „dvojaký život a strach, že si toho doma někdo všimne, a proto, že jsem se velmi vzdálil od Boha... Ve své duši jsem nenacházel pokoj ani na minutu.“

Tento pokoj mu byl dán velice zvláštní okolností: Když totiž rodině Campaniniových vikář z farnosti navrhl, aby při příležitosti Svatého roku (1950) zasvětili svůj dům Srdci Ježíšovu a Srdci Panny Marie, Carlo spontánně řekl: „Dobře, tak to udělejte!“ Když však zaznělo: „Pane Campanini, 8. ledna je velký svátek, protože zasvětíme váš dům; každý by měl jít ke zpovědi a ke svatému přijímání,“ tehdy v něm začaly prudce zápasit dva hlasy.

„Jeden říkal: »Pokud půjdeš ke zpovědi, budeš muset od základů změnit svůj život. A jaký by to potom byl život?« Druhý na-

„Proč nám Bůh nemůže zabránit v konání zlého? Protože nechtěl, aby lidé byli automaty, ale chtěl je stvořit podle svého obrazu, tedy svobodně. Jestliže někoho milujeme každou žilkou svého srdce, chtěli bychom, aby na naši lásku odpovídal svobodně.“

Bůh nás miluje nepředstavitelně a ponechává nám svobodu k radikálnímu rozhodnutí: dává nám možnost buďto milovat, nebo lásku zavrhnout, vyzářovat něco ze vznešeného společenství s Kristem, nebo se od něho odtrhnout a nechat tak jiné, aby žížnili po živém Bohu. Bůh nám ponechává svobodnou volbu, ale nedívá se na člověka nečinně. Trpí spolu s ním.

Sv. Matka Tereza

STAVĚT MOSTY

Modlitba je jako most mezi lidmi a Bohem.

Člověk, který se modlí, přemostí úje propasti mezi časem a věčností.

Kdo se modlí, odpouští, místo aby obviňoval; snaží se porozumět, místo aby poučoval; dává, místo aby požadoval; povzbuzuje, místo aby si stěžoval; důvěřuje, místo aby se vyhýbal; léčí, místo aby zasazoval rány; miluje, místo aby nenáviděl.

Kdo se modlí, podává ruku tam, kde ji druzí odtahují.

Albert Ludvík Ballin

mítal: »A když tě TEN nahoře dnes v noci zavolá, co pak uděláš?« Začal jsem tedy navštěvovat kostely, vybíral jsem si však ty, kde byly nejdelší řady před zpovědnicí. Někdy jsem prosil: »Pane, nenechej mě jít ke zpovědi. Ty přeče víc... já nemohu... schází mi náležitá lítost.«

A tak nastal 6. leden, a jelikož jsem při zasvěcení nechtěl být pokrytcem, začal jsem hledat výmluvy. Svě ženě jsem řekl, že 8. ledna mám naléhavé natáčení.

Ráno osmého dne jsem nevěděl, co mám dělat. O deváté jsem se toulal ulicemi Říma, když jsem se najednou ocitl před kostelem sv. Antonína na Via Merulana. Vešel jsem dovnitř, uviděl jsem prosklenou zpovědnici... a pomyslel jsem si: »Tam tedy nikdy nevejdu! Tento kněz miluje život více než ty.« Nehnul jsem se tedy z místa. Tu přišel jiný kněz, který vystřídal svého spolubratra. Podíval jsem se na kříž, který se mě dotkl, a řekl si: »Tomuto bych se dokázal otevřít.« Ale přede mnou stálo ještě nejméně dvacet lidí. Tu mi z ničeho nic první z čekajících řekl: »Prosím, pane, jděte nejprve vy.« A už jsem si také klekl; bez toho, abych přesně věděl, jak k tomu došlo. Nevím, jak dlouho jsem mluvil, vím jen to, že jsem byl celý zpcený. Po rozhřešení jsem se zeptal: »A kdy můžu přistoupit ke svatému přijímání?« - »Pokud chcete, i teď hned,« odpověděl kněz. Při zasvěcení domu byla radost mé rodiny nepopsatelná, když všichni viděli, že také já jsem přijal svaté přijímání.

Dva dny nato putoval Carlo za P. Piem, aby se vyzpovídal u něho. »Cítil jsem se před jeho přísností docela jistý, protože většinu svých hříchů jsem nechal v Římě. Když potom přišla řada na mě a já jsem se chystal otevřít ústa, Otec Pio mi přikázal: »Řekni mi všechno od roku 1946.« Ach, jak jsem se jen cítil! Když jsem mluvil, hleděl jsem k zemi. »Podívej se na mě! Podívej se mi do tváře,« přikazoval mi, ale já jsem jednoduše nemohl. Tu řekl: »Přede mnou, který jsem ničím, se stydíš, ale JEHOU jsi urazil bez dlouhého přemýšlení. Jsi zbabělec, zbabělec!« A koleno mě potlačil tak, že jsem se málem sesunul z klekátka. Všechno chtěl slyšet. Až když jsem mu slíbil, že změním svůj život, dal mi rozhřešení. Od tohoto dne jsem začal skutečně žít.«

Z Vítězství Srdca 141/2021
přeložil a upravil -dd-

Hněv

Ze všech vášní je hněv nejvíce zakořeněn v naší přirozenosti. Hněv a rozum jsou sice slučitelné, protože hněv se zakládá na úvaze, na zhodnocení utrpěné křivdy ve srovnání s požadovaným zadostiučiněním. Hněváme se jen tehdy, když nám někdo způsobil bezpráví, nebo když si myslíme, že jsme je utrpěli.

Ne každý hněv je hříšný. Existuje také spravedlivý hněv. Nejdokonalejší příklad takového hněvu máme v našem Pánu a Spasiteli, který vyčistil jeruzalémský chrám. Byly velikonoční svátky a on vstoupil do chrámového podloubí. Narazil zde na lakomé prodavače, kteří předražovali a podváděli při prodeji hrdliček a beránek, jež věřící kupovali pro své oběti.

Udělal z provazu dŭtky a s klidnou důstojností a obdivuhodným sebeovládáním, které byly ještě mnohem působivější než rány dŭtkami, vstoupil mezi ně. Osly a ovce rozehnal svými dŭtkami, zpřevracel vlastníma rukama stoly penězoměncům, takže se plazili za rozkutálenými mincemi. Obrátil se na prodavače hrdliček a vykázal je ven z chrámového nádvoří. A všem adresoval tato slova: »Odnesto to, učinili jste z domu mého Otce lotrovské doupě.« Tak se uskutečnilo, jak je napsáno: »Hněvejte se, ale nehřešte.«

Hněv není hříchem za těchto podmínek:

1. Když má spravedlivou příčinu, např. jde o ohrožení úcty k Bohu.
2. Není-li větší než jeho příčina, a člověk se při něm plně ovládá.
3. Když je opět rychle potlačen: »Slunce ať nezapadá nad vaším hněvem.«

Neoprávněný hněv

My se však budeme zabývat nespravedlivým hněvem, který nemá žádnou dostatečnou příčinu, je přehnaný, prudký a dlouhotrvající, hovoříme o hněvu a nenávisti vůči Bohu, o hněvu, který na šestině zeměkoule vyhladil náboženství, který ve Španělsku zapálil 25 000 kostelů a kaplí a zavraždil 12 000 duchovních (za španělské občanské války). Máme tu na mysli nenávist, která se neobrací jen vůči Bohu, ale i vůči bližním a kterou pro-

pagují apoštolové třídního boje, kteří mluví hlučně o míru, ale s potěšením připravují a podporují války. Rudý hněv žene krev do tváří a bledý hněv ji opět tlačí do hloubky, takže obličej ztrácí všechnu barvu. Je to hněv, který chce okamžitě účtovat, ránu za ránu, úder za úder, oko za oko, lež za lež, hněv zafatých pěstí, které jsou připraveny rozdávat rány, ne aby bránily to, co má člověk rád, ale aby účtily na to, co nenávidí. Máme tedy co do činění s hněvem, který ničí naši kulturu, pokud jej láskou nezjermíme.

Náš božský Mistr přišel na svět, aby odčinil viny našeho hněvu. Naučil nás modlitbu: »Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům,« a dává nám příkaz: »Milujte své nepřátele, dobrořečte těm, kteří vás nenávidí.« Abychom mu ještě lépe rozuměli, dodal ještě, abychom šli dvě míle s tím, kdo nás nutí, abychom šli jednu, a když nám bere naši suknič, abychom mu dali i plášť.

Zakázal pomstu a odplatu: »Slyšeli jste, že bylo řečeno: Oko za oko, zub za zub. Ale já vám říkám, milujte své nepřátele.« Toto jeho učení je tím působivější, že se jím sám řídí. Když mu jednou vyčítali, že si více cení trpícího posedlého než stáda vepřů, neodpověděl a beze slova odjel člunem na druhý břeh. Vojákoví, který jej udeřil pěstí, řekl pokorná slova: »Jestliže jsem mluvil zle, dokaž to. Jestliže jsem mluvil správně, proč mě biješ?«

Nenávist proti lásce

Dokonalé zadostiučinění za hněv přinesl Pán na Kalvárii, kam jej dohnaly hněv a nenávist. Jeho vlastní lid jej nenáviděl a žádal jeho smrt na kříži. Nenáviděl jej zákon, protože nabídl svou spravedlnost, aby odsoudil Spravedlivého. Nenáviděli jej pohané, protože schválili jeho smrt, nenáviděly jej stromy a daly trní na jeho korunu. I země jej nenáviděla a vydala kov na kladivo a hřeby.

Jako by tato všeobecná nenávist měla být zosobněna, stála pod křížem první generace „zafatých pěstí“, které viděl svět, jak se zvedají proti Boží tváři. Tenkrát trhali jeho tělo na kusy, jako dnes boří jeho svatostánky. Jejich synové a dcery rozbíjeli ve Španělsku a v Rusku kříže,

jako tehdy tloukli samotného Ukřižovaného na Kalvárii.

Zařatá pěst není vynález a znamení dvacátého století. Lidé, jejichž srdce dnes ztvrdla jako pěst, jsou jenom potomky těch, kteří stáli pod křížem, jako klacky zvedali své pěsti proti Lásce a ochraptělým hlasem zpívali internacionálu nenávisti.

Koho by nenapadla při pohledu na zařaté pěsti myšlenka, zda byl někdy na místě neúprosný rozsudek, jestli se někdy mohl nevinný vzepřít, jestli někdy byla na místě Boží pomsta, pak že by to bylo právě v tomto okamžiku.

A právě tady, kde se spojil srp a kladivo, aby vysekaly trávu a vztyčily kříž, aby prorazily ruce a nohy hřeby a znemožnily jim tak rozdávání lásky, v tomto okamžiku On, podobný stromu, který sekeru, jež na něho dopadla, pokryje balzámovou vůní, vyslovil modlitbu, která zde na zemi poprvé znamená dokonalé zadostiučinění za nenávist a hněv: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“

Tato první Ježíšova slova na kříži nám sdělují dvě pravdy:

1. Odpuštění je možné právě pro nevědomost.

2. Odpouštějící milosrdenství nezná hranic.

Dosahujeme odpuštění, protože jsme nevědomí. Božská Nevinnost tak nazvala svůj důvod, který musí být tak velký jako vina. Ve svém prvním svatodušním kázání omlouval Petr ukřižování nevědomostí, kterou měl v tak čerstvé paměti: „Neboť jste zabili Původce života... ale já vím, bratři, že vy i vaši zákonodárci jste to učinili z nevědomosti.“

Proč není odpuštění pro padlé anděly?

Jestliže se páchá zlo s plným vědomím a jasným poznáním důsledků, pak nezůstává pro odpuštění žádný prostor. Proto také není pro padlé anděly žádného odpuštění, protože věděli, co činí. My to nevíme, my žijeme v nevědomosti a víme velice málo o sobě i o jiných. Nevíme nic o jiných! Jak málo známe jejich motivy, jejich dobrou víru, okolnosti jejich jednání! Když nám druzí činí zlo, zapomínáme často, jak málo můžeme vidět do jejich srdce, a říkáme: „Pro ně není žádné omluvy, věděli velice dobře, co děla-

„Nebylo by třeba žádných poučení, kdybychom nechali promlouvat své skutky. Nebylo by žádných pohanů, kdybychom byli opravdovými křesťany, kdybychom dodržovali Boží přikázání, kdybychom snášeli křivdy a ublížení, kdybychom nádvky odpláceli požehnáním a zlo dobrem.

Nikdo by nebyl tak nedůtklivý, že by nepřijal pravé náboženství, kdybychom tak všichni žili.

Ale my uctíváme peníze zrovna jako oni, dokonce ještě více, ze smrti máme strach jako oni.

Bojíme se chudoby jako oni, nemoc snášíme hůř než oni.

Za poctami a vysokým postavením se honíme jako oni, stejně jako je nás trá-pí lakota.

Jak je chceme přesvědčit o své víře? Zázraky? Zázraky se nedějí. Svým chováním? Ale to je špatné. Láskou? Nejsou vidět ani její stopy.

Proto se budeme jednou zodpovídat nejen za své vlastní hříchy, ale za všechny škody, které jsme svým chováním způsobili.

Kdy už přijdeme k rozumu? Probud' me se!“

Sv. Jan Zlatoústý († 407)

ji.“ Právě tady nachází Ježíš odpuštění: „Nevědí, co činí.“

Jak to, že umíme omlouvat svůj hněv proti druhým, ale nepřiznáváme svému sousedu, který je na nás zlý, stejné polehčující okolnosti? Říkáme, že ten či onen by nám odpustil, kdyby nám správně rozuměl, a jeho hněv pochází právě jen z toho špatného pochopení. Proč by to nemělo platit také obráceně? Není snad možné, že bychom my znali důvody, které vedou bližního, právě tak málo, jak on zná naše? Neobsahuje naše váhání k omluvě jeho hněvu fakt, že ani nám nemůže být za stejných okolností odpuštěno? Neznáme sami sebe, a to je důvod, abychom druhým odpouštěli. Sami o sobě víme velice málo, ale chyby našich bližních, jejich provinění, slabosti a chyby známe tisíckrát lépe.

Kritika druhých není pěkná, ale nedostatek sebekritiky je mnohem horší. Soud nad druhými by nebyl takovou nespravedlností, kdybychom napřed kritizovali sami sebe. Kdybychom nechali reflektory svítit nejprve do naší vlastní duše, nikdy bychom se necítili oprávněni soudit bližní. Jen z neznalosti naší vlastní skutečné situace přehlízíme, jak nutně potřebujeme odpuštění.

Urazili jsme Boha? Má důvod hněvat se na nás? Proč se nesnášíme, když tak potřebujeme odpuštění, vykoupit je smilováním, které máme pro druhé? Přece proto, že nikdy důkladně nezkoumáme své svědomí.

Podívejte se do zrcadla

Známe své jméno, adresu, majetek. O své sebelásce, závisti, prolhané potřebě

pomlouvat, o našich vlastních hříších nevíme nic. Ano, nenávidíme ticho a samotu, abychom o sobě něco nepoznali. Utápíme hlas svého svědomí v radovánkách, rozptýlení a hluku, aby se nám nestalo nesnesitelným protivníkem. Kdybychom potkali takového člověka, jako jsme my, nenáviděli bychom jej.

Kdybychom o sobě věděli více, odpouštěli bychom druhým. Čím přísnější jsme sami k sobě, tím větší ohled máme na druhé. Kdo se nenaučil poslouchat, nemůže poroučet, a kdo se nikdy neovládl, nemůže být milosrdný. Egoisté jsou vždy ti nejnevědlnější, a ti, kteří jsou sami k sobě přísní, jsou k druhým plni laskavosti. Učitel, který toho málo zná, je nejneúprosnější. Jenom náš Pán, který tak zapomněl sám na sebe, že se stal člověkem a zemřel jako zločinec, mohl prominout zločin svých katů, kteří jej ukřižovali.

Nenávidíš náboženství? Pak tě pálí svědomí. Nenávidíš kapitalisty? Pak jsi chtivý peněz a chtěl bys být jedním z nich. Nenávidíš dělníky? Pak jsi pyšný egoista. Nenávidíš své viny? Pak miluješ Boha. Nenávidíš hněv, svou sebelásku, svou podrážděnost, všechny své špatnosti? Pak jsi dobrý, protože „kdo nenávidí svůj život, nemůže být mým učedníkem“.

Druhé poučení z prvního Ježíšova slova na kříži je, že jeho odpouštění nezná hranic. Náš Pán odpustil, protože sám byl nevinný, a ne proto, že jemu bylo odpuštěno. Proto musíme odpouštět nejen tehdy, když jsme dosáhli odpuštění, ale i tehdy, když jsme nevinni.

Tento problém jednou znepokojoval Petra, když se ptal: „Kolikrát mám od-

Maminka Markéta (4)

Život matky Dona Boska

Kapitola 3

ŠTASTNÉ ROKY V CAPRIGLIU

Vesnice, které ukradli hrad

pustit svému bratru? Sedmkrát?“ Petr si myslel, že tím vymezuje svému slitování široké hranice, protože uváděl o čtyřikrát více, než nabízeli židovští učitelé. Petr navrhla hranici, za kterou by už nebylo odpuštění. Domníval se, že právo na odpuštění se vyčerpává po sedmi urážkách. Je to přibližně tak, jako by řekl: „Jsem ochoten zapomenout na tvůj dluh, pokud nepřekročí sedm korun. Ale když tvůj dluh tuto hranici překročí, pak již ani já nejsem povinen ti prominout tvůj dluh. Pro osm korun ti už můžu zakroutit krkem.“

Bez hranic je jako bez konce

Pán odpověděl Petrovi, že odpuštění nemá žádné hranice. Je třeba se vzdát všech práv a popřít všechny hranice: „Říkám ti, ne sedmkrát, ale sedmdesátkrát sedmkrát.“ To neznámá doslova 490, ale bez konce.

Spasitel vypráví ještě podobnosti o nevěrném správci. Když mu pán odpustil 10 000 talentů, šel a handloval se se služebníkem o 100 denárů. Svým nemilosrdenstvím zmařil získanou milost. Jeho vina není v tom, že nebyl milosrdný, když sám potřeboval milosrdenství, ale že zůstal bez milosti, když jemu se milosti dostalo: „Tak učiní můj nebeský Otec s vámi, jestliže neodpustíte jeden druhému.“

Odpusť, a bude ti odpuštěno. Zanech hněvu proti svému bližnímu, a Bůh zanechá svého hněvu vůči tobě. Poslední soud jsou žně, kde budeme sklízet, co jsme zaseli. Když jsme za života zasévali hněv vůči svým bratrům, budeme sklízet oprávněný Boží hněv. Nesudte, abyste nebyli souzeni.

Když jsme ale za života ze srdce odpuštěli, udělá vševědoucí Bůh v den soudu něco zcela zvláštního: nebude přidávat, ale odčítat. On, jehož paměť sahá do věčnosti, nebude si pamatovat naše viny. Tak budeme podruhé zachráněni Boží „nevědomostí“. Když odpouštěme bližnímu, protože neví, co činí, Bůh odpustí nám, protože nebude myslet na to, co jsme činili. Při pohledu na ruku, která nyní, jelikož zaznívá první slovo z kříže, s láskou žehná nepříteli, zapomene, že to byla kdysi zařatá pěst zbarvená krví křesťanů.

*Z archivu Světla
(Redakčně upraveno)*

něco takového ještě tehdy neexistovalo a ani toho nebylo třeba, protože na každém humně byly děti ze dvou až tří rodin, a tak to byla taková mateřská školka. Tak se učila „být v kolektivu“, aniž by chápala

Capriglio je vesnička (400 obyvatel) na nevelkém předhůří Alp, obklopená zelenými kopečky vlnitého Monferrata. Domy se v té době soustřeďovaly kolem hradu hrabat Conti Radicati Passerano. Teď už hrad neexistuje. Naopak ještě existují osady, na které se Capriglio, jako všechny zemědělské vesnice, dělilo.

Markéta Occhiena se narodila v osadě „La Cecca“, utopené v zeleni lesů, v níž byly některé oblasti, kde bylo mnoho slunce, proměněny ve vinice. Z oken svého domu mohla Markéta vidět hluboké údolí, jímž protékal potůček, který se potom vléval do bystriny Traversa. Na druhé straně za kopcem bylo vidět střechy domů z Morialda s kantonem Becchi a s rozložitým statkem advokátů Biglione. Neuměla si ani představit, že jednou, oblečená jako nevěsta, přejde toto údolí a půjde bydlet do onoho kantonu jako matka dvou dětí.

První slova: Zdravas, Maria

Na humně rodné zemědělské usedlosti prožila Markéta své šťastné dětství i přes smutné časy, které na kopečky přinášeli vojáci a odbojníci. Pod mírným pohledem maminky a babičky si hrála a smála se spolu s Mariannou a s bratry a sestrami, které jí Pán rok od roku posílal: František, Lucie, Michal. Jako všechny děti na světě pokoušely se pohlédit slepice a husy, tahaly kočku za ocas, běhaly za holuby, kteří ihned vzlétali do vzduchu.

Markéta nikdy nechodila do školy. Děti na vesnici v té době se neučily ani číst a psát. Nechodily ani do školky, protože

význam tohoto slova. Kněží chodili žehnat domy, říct povzbudivé slovíčko starouškům a pohlédit děti. První slova, která ji matka naučila, byla „Zdravas, Maria“.

Čtyři epizody ve světle lampy

Když šla Markéta do Turína v poslední fázi svého života dělat kuchařku, krejčovou a matku chlapcům z Oratoře založené jejím synem Donem Boskem, je ji vidět rok po roce obklopenou prvními velice mladými „salesiány“, kteří po ní chtěli zprávy, epizody, zajímavosti z dávných let. Chtěli vědět všechno o Donu Boskovi a také o ní a o její rodině.

Jan Bonetti, Dominik Rufino, Giovanni Battista Francesia byli mladíci velice schopní, inteligentní, kteří ji měli rádi jako synové. Od nich se nechala přemluvit,

Vinou zlych lidí se nepochybně děje mnohé proti Boží vůli, avšak Boží moudrost a moc jsou tak velké, že všechno, co zjevně odporuje jeho vůli, ve skutečnosti spěje k dobrým výsledkům či cílům, jež Bůh předem vytyčil. Bůh prosazuje svou dobrou vůli prostřednictvím špatné vůle zlych lidí. Tak se skrze nenávisť Židů uskutečnil Otcův láskyplný plán a Ježíš pro nás vytrpěl smrt.

Sv. Augustin

a zatímco při světle olejové lampy během dlouhých zimních večerů spravovala oblečení, vyprávěla s typickou chutí lidí z oblasti Monferrato. Vyprávěla všechna fakta z dětství svého Jana a také čtyři události ze svého mládí. Tito čtyři velice mladí salesiáni uměli dobře psát, proto si vše zaznamenávali, aby to předali těm, kteří by chtěli znát Dona Boska a jeho maminku. První epizoda je s ruskými koňmi, kteří chtěli spořádat kukuřičné klasy. Potom jsou ještě další tři.

Procházka po hlavní cestě ve vesnici

Vesnička Capriglio je rozložena podél hlavní cesty, lemované kaštanovníky, akáty a morušovníky. Pro mladé, čtrnáctileté dívky bylo největší zábavou procházet se po ní ve svátečních dnech, smát se a štěbetat, držet se pod paží (ještě i dnes je to zvykem na některých vesnicích a čtvrtích). Dívat se a nechat se obdivovat. Lépe řečeno, „nedívaly se na nikoho“, ale dávaly veliký pozor na to, jaký dojem udělají na chlapce, stojící ve skupinkách vedle stromů. Proto bylo třeba, aby jich bylo hodně, a tak se chodilo dům od domu a zvaly se přítelkyně. Také Markéta byla velice hlasitě zvána: „Pojď, pojď, půjdeme se trochu pobavit, zasmát, zažertovat.“

Markéta se podívala na maminku a z její vážné tváře poznala, že by to nerada viděla. Pan farář měl ráno při mši kázání a byl velice přísný a napomínal matky, aby byly vůči dcerám „bdělé“, pokud nechtějí, aby „ďábel vstoupil do jejich bezbranného srdce“. Tehdy odpovídala kamarádkám takto: „Už jsem se prošla ráno a dnes jsem unavená. Byla jsem s maminkou ráno na mši a jít tam a zpět do kostela, jak víte, je hezký kus cesty.“

Tanec na kopci

V létě každá vesnička slavila svátek svého patrona. Během dne byla mše a potom procesí. Když se den skláněl už k večeru, zazněla trubka a začala tancovačka pod širým nebem. Zvuk hudby se nesl z kopce na kopec a pro mládež to bylo neodolatelné vábení.

Všichni kněží v tehdejší době byli proti tanci. (Teď se organizují diskotéky v oratořích také proto, aby se brzdil nedobry vliv jiných diskoték.) Pan farář z Capriglia, don Maggiora, byl velice přísný, hrozil dokonce peklem.

Litovat viny bližního, ale mít soucit s hříšníkem

Z dopisů sv. Františka Saleského sv. Janě Františce de Chantal

450. – III. – č. 2098 – str. 878

Obsah: Litovat viny bližního, ale mít soucit s hříšníkem a s nedokonalým člověkem. Ctnostné návyky.

Jde o to, abychom litovali viny bližního, ale zároveň je třeba pamatovat na to, že láska se cvičí jejich snášením, a ne pohoršováním se nad nimi. Je třeba doporučit hříšníka našemu Pánu a snažit se velice dokonale konat opačnou ctnost, než je jeho vina. Jako náš Pán Ježíš Kristus máme odmítat a nenávidět hřích a nedokonalosti a nedostatky bližního nás mohou rmoutit, ale s hříšníkem a s nedokonalým máme mít soucit, snášet ho a být trpěliví s ním, a tak napodobovat Spasitele, který hříšníka tolik snáší.

Tak musíme jednat také sami se sebou. Proto když už jsme jednou napravili urážku Boží, které máme hluboce litovat, musíme milovat a rádi přijmout pohrdání a pokoření, které z toho pochází.

Ctnostný návyk se získává rozumem. Ctnost se může projevit skutky

tohoto návyku i bez dovolení rozumu. Kassián⁽¹⁾ říká, že lidé dokonale ctnostní mají takový návyk ve ctnostech, že i když spí, o ničem jiném se jim nezdá než o ctnosti. Svätý Řehoř, když mluví o lidské ubohosti, říká: Ó šťastné ubohosti, jste milé, protože zabraňujete mému srdci, aby přilnulo k věcem tohoto světa.⁽²⁾

Sestavovatel a překladatel: paní Jiřina Giusio a don Jan Ihnát, SDB. Dopisy svatého Františka Saleského svatě Janě de Chantal. 2020

(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Coll (*Rozmluvy otců*) 12, kap. 7.

⁽²⁾ *Mravňí výklady knihy Jób*, 1.23, kap. 24, pozn. 47.

Také Markéta byla vícekrát zvána. Velice laskavě odmítla. Jednou, když pozvání bylo velmi naléhavé, odpověděla výhrůžnými slovy, která slyšela předtím od pana faráře a která ji velice dojala: „Kdo si chce zahrávat s ďáblem, nebude se moci radovat s Ježíšem Kristem!“

Nerudná stařenka jako doprovod

Ve svých osmnácti letech Markéta byla kvetoucí děvče. Měla mnoho obdivovatelů, kteří se snažili najít příležitost, aby ji doprovodili, aby se jí dvořili. Snažili se prožít nějakou tu hodinku (jak je to v každé době a na každém místě) ve „stínu kvetoucího děvčete“.

Jedna z příležitostí doprovázet ji na dlouhé cestě, kterou musela každou neděli Markéta absolvovat, nastala, když šla na mši. Smála se projevům dvoření a nebylo jí to milé, spíše ji to obtěžovalo. Pokoušela se různými způsoby „odehnat“ tyto nápadníky. Kráčela rychle, a to až

tak, že je unavila, vycházela z domu hodinu před mši.

Konečně našla ten správný lék. Ve vesnici byla jedna stařenka, dobrá, ale nerudná, která vždycky někoho hledala, aby ji doprovodil na cestě do kostela, kam chodila o holi. Markéta začala chodit s ní a doprovázet ji každou neděli při cestě na mši a při návratu z kostela. Nápadníci se snažili k nim dvěma přidat, ale stařenka cenila zuby a mávala holi, a tak to museli vzdát.

(Pokračování)

Redakčně upraveno

Pramen: BOSCO T., Maminka Markéta, Život matky Dona Boska.

Překlad P. Jan Ihnát.

Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2006.

(Kniha je vyprodaná.)

Tříkrálové pokladničky byly sečteny: sbírka hlásí nový rekord

Tříkrálová sbírka – koledování tří králů se zapečetěnými charitními pokladničkami v ulicích – proběhla na počátku ledna, poté následovalo jejich úřední rozpečetování. Možnost přispívat do Tříkrálové sbírky však mají lidé po celý rok.

Letošní výnos sbírky je zatím nevyšší v její dosavadní historii: 161 326 050 Kč, z toho v pokladničkách 155 018 099 Kč. Detailní letošní výsledky v jednotlivých lokalitách naleznete na www.trikralovasbirka.cz/vysledky, stejně jako výsledky koledy z předchozích let.

Do nejrozsáhlejší sbírkové akce v České republice se zapojily tisíce dobrovolníků, kteří navázali na starodávný lidový obyčej tříkrálové koledy.

„Děkuji všem, kdo se koledování zúčastnili. Štědrost dárců je obdivuhodná,“ říká Lukáš Curylo, ředitel Charity Česká republika, která sbírku tradičně organizuje, a dodává: „Nejen celkový letošní výnos, ale i »skok« oproti loňskému ročníku je rekordní. Velmi za tento skvělý výsledek děkuji tisícům dobrovolníků, dětem, mládeži, dospělým organizátorům i našim koordinátorům, a zejména všem štědrým dárcům za příspěvek i za důvěru. Díky finančním darům budeme moci účinně pomáhat lidem v nouzi, protože právě jim je výnos Tříkrálové sbírky určen.“

„Tříkrálová sbírka je největší dobročinnou sbírkovou akcí v České republice. Do její organizace a průběhu koledování

se každoročně zapojí více než 75 000 tisíc dobrovolníků, kteří do kasiček vyberou desítky milionů korun,“ říká Gabriela Višová, hlavní koordinátorka sbírky. Tříkrálová sbírka se koná celostátně od roku 2001, nyní (2023) tedy již po třiatřicáté.

Kde peníze pomohou?

Peníze putují na centrální sbírkový účet. Odtud je výtěžek sbírky vždy rozdělován podle pevně daného klíče: 65 % vybraných prostředků se vrací místním Charitám, kde byly peníze vykoledovány, 15 % je určeno na velké „nadregionální“ projekty, desetina výtěžku směřuje na pomoc do zahraničí, 5 % využije na své projekty Charita Česká republika a 5 % tvoří režie sbírky.

Několik příkladů: Charita Kyjov výnos sbírky využije na přímou sociální výpomoc lidem, kteří se ocitli v nepříznivé životní situaci, a na podporu mobility Pečovatelské a Domácí zdravotní a hospicové služby. Charita Přerov na přímou pomoc lidem v nouzi, pořízení zdravotnických pomůcek a koupi automobilu pro Domácí zdravotní a hospicovou péči. V Blovicích na Plzeňsku plánují pomoci lidem v nouzi, zejména rodinám s více dětmi a seniorům. V České Kamenici podpoří Domácí hospicovou péči a také nákup školních pomůcek

a úhradu školy v přírodě pro děti ze sociálně znevýhodněného prostředí. Charita Semily chystá potravinovou pomoc pro rodiny a seniory a úhradu školních obědů pro žáky ze sociálně slabých rodin. Charita Jeseník podpoří Denní stacionář Šimon pro osoby se sníženou soběstačností. Charita Odry výnos využije na práci s lidmi bez přístřeší, rozšíření nabídky půjčovny kompenzačních pomůcek a na obnovu autoparku. Podrobněji jsou tyto i další záměry představeny na webu Tříkrálové sbírky.

Historie sbírky

První ročník sbírky se uskutečnil v roce 2000 v olomoucké arcidiecézi. V celostátním měřítku se koleduje od roku 2001. Tříkrálová sbírka se stala nejúspěšnější sbírkou v České republice. Počátkem ledna děti převlečené za biblické tři krále lidem v ulicích oznamují, že se jim v Betlémě narodil Spasitel. Zpívají, přejí šťastný nový rok, předávají drobné dárky – kalendáře a balené cukríky – a píšou na dveře požehnání křídou.

Přitom vybírají peníze do úředně zapečetěných pokladniček. Z nich jsou pak každoročně podpořeny stovky záměrů – drobných i větších projektů na pomoc lidem v nouzi. Od roku 2001 výnos sbírky každoročně stoupá.

V lednu 2019 překročil celkový výnos 122 milionů korun, v roce 2020 již 133,8 milionů korun. Výjimkou byl předloňský „covidový rok“ 2021, kdy nebylo možné osobní koledování. I přesto byl výsledek sbírky velmi dobrý, různými formami koledy se podařilo vybrat 81,5 milionů korun. V loňském roce 2022 se opět mohlo koledovat a výsledek byl opět velkolepý: 141,4 milionů korun.

Jak do sbírky přispět?

Ti, co zatím přispět nestihli, mohou tak učinit kdykoli po celý rok – více na webu www.trikralovasbirka.cz.

Aktuální situaci i novinky můžete sledovat nejen na webu Tříkrálové sbírky, ale i na Facebooku a Instagramu.

Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně zkráceno a upraveno)

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

tvé šaty, tomu nech i plášt; a když tě někdo nutí, abys ho doprovázel jednu míli, jdi s ním dvě. Tomu, kdo tě prosí, dej a od toho, kdo si chce od tebe vypůjčit, se neodvracej. Slyšeli jste, že bylo řečeno: »Miluj svého bližního a měj v nenávisti svého nepřítele.« Ale já vám říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete syny svého ne-

beského Otce, neboť on dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým. Jestliže tedy milujete ty, kdo milují vás, jakou budete mít odměnu? Copak to nedělají i celnici? A jestliže pozdravujete své bratry, co tím děláte zvláštního? Copak to nedělají i pohané? Vy však buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“

Pondělí 20. 2. 2023

6:05 Biblická studna: S Alexandrem Flekem
7:05 Zahajovací koncert duchovní kulturního festivalu Litomyšlské dny barokní tradice 2020 z kostela Povýšení sv. Kříže, Litomyšl **8:15** Buon giorno s Františkem **9:10** Kaplani naděje: P. Václav Tomiczek **9:25** Outdoor Films se Sašou Ryvolovou (58. díl): Zážitky nemusí být krásné, hlavně když jsou silné! **10:55** Obchod s migranty **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Monstrprocesy (2. díl): Fraška spravedlnosti **13:20** Krajané z Gerniku **14:05** Mezi pražci (113. díl): Únor 2023 **14:55** Galerie ve Velké Rači **15:05** Noční univerzita: P. Marian Kuffa – Milosrdenství (1. část) **16:00** V souvislostech **16:20** Sestra Sára **16:45** Toufar **18:05** Sedmihlásky (115. díl): Zastav se, slunéčko **18:10** Příběhy z Dobré knihy: Dům na skále **18:20** V Kristu zapuště kořeny **19:05** Hluboké nedorozumění na Mohelnickém dostavníku **19:25** Můj chrám: Kostel Povýšení sv. Kříže, Strání a Ondřej Benešík **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** Sním s Ním [L] **21:35** Tichý hlas pod věží: Čáslav – město Panny Marie **21:55** Dědek a jeho kreslený svět: Cena přátelství **22:05** Kulatý stůl: Kult osobnosti? **23:30** Cvrlikání (3. díl): Alibaba **0:40** Haiti, 75 let přítomnosti salesiánů na Haiti **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 21. 2. 2023

6:05 Biblická studna: S Davidem Novákem **7:05** Moudrost v jidiš příslovích: Účinkují Tomáš Novotný a Barbora Baranová **8:10** Dokořán: S Monikou Absolonovou **9:10** V souvislostech **9:30** Harfa Noemova (21. díl) **10:00** Noční univerzita: Konec času **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** O zdence Jelínkové a lidovém tanci: MFF Strážnice 2021 **13:50** Setkání: Pavel Bělobrádek – poutní místo Rokole **14:05** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Korsika **14:50** Flešbky – Godzone podcast (6. díl): Mária Škovierová – Modlit' sa je jednoduché **15:25** Nigérie – soužití **16:00** Muzikanti, hrajte **16:30** Výpravy do divočiny: Léčivá Amazonie **17:30** Absolventi: Anton Jablonický [P] **18:10** Sedmihlásky (115. díl): Zastav se, slunéčko **18:15** Příběhy z Dobré knihy: Podobenství o pokladu **18:25** Bratr oheň: Antonínovy povinnosti **18:55** Animované biblické příběhy: Ježíš, Syn Boží **19:25** Zpravodajské Noeviny: 21. 2. 2023 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:25** Klapka: S Milanem Šebestou [P] **21:30** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Z Východu na Západ **22:25** Maďarský hudební temperament: Svatováclavský hudební festival 2019 **23:25** Dědek a jeho kreslený svět: Být sám sebou **23:30** Terra Santa News: 15. 2. 2023 **23:55** Večer chval (92. díl): Živá modlitba a chvála **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 22. 2. 2023

6:05 Zpravodajské Noeviny: 21. 2. 2023 **6:30** Biblická studna: S Lukášem Klímou **7:30** Malý Cambridge **7:55** Noční univerzita: P. Marian Kuffa – Milosrdenství (1. část) **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:05** Jak potkávat svět: Se členy Janáčkova kvarteta **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Jak ji znáte?: MFF Strážnice 2021 **14:30** ARTBITR – Kulturní magazín: Cyklus Jeruzalém

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

méně známý **14:40** Kaplani naděje: P. Marcin Saj **14:55** Honduras – Texiguat, zapomenutá komunita **15:25** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Modlitba, půst a almužna (Mt 6,1–6.16–18) **16:05** Zpravodajské Noeviny: 21. 2. 2023 **16:25** Sním s Ním **17:30** Duchovní malby: Zjevení Páně **18:05** Sedmihlásky (115. díl): Zastav se, slunéčko **18:10** Příběhy z Dobré knihy: Utišení bouře na moři **18:20** Strýček Emu: Lyže, brusle a sánky **18:30** Poznáte je po ovoci **19:25** Terra Santa News: 22. 2. 2023 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Když bolí duše [L] **21:10** Adorace [L] **22:15** Noční univerzita: Pavel Hošek – Chasidská spiritualita a mystika [P] **23:10** Generální audience papeže Františka **23:30** Příběhy odvahy a víry: Monstrprocesy (2. díl): Fraška spravedlnosti **0:00** Kulatý stůl (193. díl): Půst a jeho smysl **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 23. 2. 2023

6:05 Biblická studna **7:05** Kmochův Kolín 2019: Dechová hudba Místřínanka – 1. část **7:35** Bazilika s tajemným světlem (5. díl): Cyrilometodějská bazilika **7:50** Tiché hrozby – zemětřesné roje **8:20** Soláň ve vyprávění Jaroslava Halašy **8:35** Terra Santa News: 22. 2. 2023 **9:10** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Z Východu na Západ **10:05** Kulatý stůl: Kult osobnosti? **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dokořán: S Monikou Absolonovou **13:35** Generální audience papeže Františka **14:05** Goralská obec Čierne **15:00** Stopy hutě **15:10** Václav Drbala – Mučednická smrt a proces blahověření **15:25** Skryté poklady: Roman **16:00** Zpravodajské Noeviny: 21. 2. 2023 **16:20** V pohorách po horách: Prachovské skály – Český ráj **16:30** Středoafričtá republika – Vzpoua duchů lesů a vod [P] **17:00** Filipínské Rugby – hra o život **17:45** Dědek a jeho kreslený svět: Pohádka vs blábol **18:05** Sedmihlásky (115. díl): Zastav se, slunéčko **18:10** Ovečky: 1. neděle postní [P] **18:35** Příběhy z Dobré knihy: Vzkříšení Jairovy dcery **18:44** Odkaz starých pánů **18:59** Plody Meždžugorie **19:30** Kaplani naděje: Sr. Pavla Hana Martínková **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:25** Pius XII. a holocaust **20:55** Paměť národa – Tváře vzdoru 1989: Ivan M. Havel [P] **21:10** Letem jazzem (4. díl): Autorská tvorba **22:25** Pod lampou [P] **0:30** Příběhy psané životem: Poznávám, a přesto věřím **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 24. 2. 2023

6:05 Biblická studna: s Viktorem Berem **7:05** Velehradská zastavení: Díl 3. – Arcibiskup Antonín Cyril Stojan **7:20** Outdoor Films s Radkem Klimešem (39. díl): Ochrana divokých zvířat **9:10** Na startu: S Gedeonem Drapákem **9:30** Když vyschnou studny **9:45** Slovo, místo setkání **10:10** Sním s Ním **11:15** V pohorách po horách: Plešivec – Brdy **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme

si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Hluboké nedorozumění na Mohelnickém dostavníku **13:10** Duch národa žije v písni **14:05** CampFest 2018 **15:00** Toufarova křížová cesta **16:35** Vít Pieš, umělecký řezbář **16:50** Klapka: S Milanem Šebestou **18:05** Sedmihlásky (115. díl): Zastav se, slunéčko **18:10** Příběhy z Dobré knihy: Ježíš a Samařanka **18:20** Malý Cambridge **18:40** Přejeme si... **19:00** Koncert Petra Bendeho [L] **20:35** Kulatý stůl: Terezie z Lisieux [L] **22:00** Dobrodružství před kamerou **23:00** Jak potkávat svět: S profesorem Jiřím Hlaváčem **0:30** Blahověření Tita Zemana **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 25. 2. 2023

6:05 Biblická studna: S Viktorem Berem **7:10** Zapomenuté Čako **7:27** Turzovka **7:55** Sedmihlásky (115. díl): Zastav se, slunéčko **8:00** Animované biblické příběhy: Ježíš, Syn Boží **8:25** Ovečky: 1. neděle postní **8:50** Strýček Emu: Lyže, brusle a sánky **9:00** Bratr oheň: Antonínovy povinnosti **9:40** Flešbky – Godzone podcast (4. díl): Peter Lipták – Z narkomana ohlasovatel Krista **10:10** Viac ako pieseň (1. díl): Rieka Života a pieseň Dávam všetko **10:25** Noční univerzita: Anna Janoušková – Naštvaný a smutný jako Bůh **11:00** Na startu: S Gedeonem Drapákem **11:20** Paměť národa – Tváře vzdoru 1989: Ivan M. Havel **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Mše svatá z kostela Nanebevzetí Panny Marie v Čihošti **13:15** Pod lampou **15:15** Příběhy odvahy a víry: Oleg Senin (3. díl): Kázání ve tmě **15:45** Setkání: Marek Výborný – Chlumeck u Luže **16:00** Ozvěny slavnosti: Rožnovské slavnosti 2019 **18:00** Slovo na neděli: 1. neděle postní [P] **18:25** Mezopotámie IN MEMORIAM: Vznik a vývoj městské kultury [P] **19:15** ARTBITR – Kulturní magazín: Cyklus Jeruzalém méně známý **19:25** V souvislostech [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:25** Outdoor Films s Ivo Petrem: Cestování v době kovidové pandemie [P] **22:00** Cesta sv. Ignáce **23:35** Cvrlikání (95. díl): Kluk z Husovky (Kuba Horák) **0:45** Můj chrám: Daniel Raus, kostel sv. Tomáše v Praze na Malé Straně **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 26. 2. 2023

6:05 Biblická studna: S Petrem Augustinem Benešem **7:10** Středoafričtá republika – Vzpoua duchů lesů a vod **7:40** Varhany Slovenska – Veni Creator Spiritus **7:50** Slovo na neděli: 1. neděle postní **8:10** Cesta sv. Ignáce **9:55** Století Andělky **10:10** Poutníci času [P] **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:25** Muzikanti, hrajte **14:05** Mezopotámie IN MEMORIAM: Vznik a vývoj městské kultury **15:00** Cesta kříže: křížová cesta v hudbě a obrazech **15:55** Pius XII. a holocaust **16:15** Outdoor Films s Ivo Petrem: Cestování v době kovidové pandemie **18:00** Sedmihlásky (126. díl): Koza **18:05** Ovečky: 1. neděle postní **18:30** Bratr oheň: Maseo, Rufus a Klára [P] **19:00** Strýček Emu: Půst [P] **19:10** V pohorách po horách: Vodopády Bílé Opavy **19:25** Paměť národa – Tváře vzdoru 1989: Ivan M. Havel **19:45** Přejeme si... **20:05** Ohlédnutí za návštěvou papeže Františka v Kongu a Jižním Súdán [P] **22:20** Má vlast (2. díl): Karlštejn **23:10** Klapka: S Milanem Šebestou **0:15** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:55** Polední modlitba Sv. otce Františka **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů

Pondelok 20. 2. o 20:20 hod.: A teraz čo? (Fašista)

V poslednom období sa stretávame s nadmerným používaním pojmu „fašista“, „fašizmus“ najmä v komentároch na sociálnych sieťach. Pre mnohých sa toto slovo stalo synonymom pre označenie všetkého negatívneho, čo sa v spoločnosti deje, alebo lepšie povedané, všetkého, s čím nesúhlasia, čomu neveria, alebo čo sa im z ich subjektívneho hľadiska nepáči. Aký je vlastne pôvodný význam tohto pojmu?

Utorok 21. 2. o 21:20 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Kostol sv. Petra v Jaffe) (dokument)

V tejto časti navštívime starobylý a významný prístav Jaffa a v ňom kostol sv. Petra. Dozvieme sa o histórii tohto chrámu i o význame celého miesta, na ktorom sa stretávajú kultúry východu a západu.

Streda 22. 2. o 18:00 hod.: Dá sa to aj inak

V druhej časti novej relácie sa spolu s manželmi Baginovcami zamyslíme nad tým, ako klásť otázky. Viete, aký je rozdiel medzi uzavretou a otvorenou otázkou? Ktorá z nich ľudí skôr vyrušuje a ktorá naopak napomáha lepšej komunikácii? To sa dozvieme v druhej časti relácie Dá sa to aj inak. Úvodný príbeh tentokrát vyrozpráva herečka Michaela Kapráliková.

Štvrtok 23. 2. o 16:05 hod.: Semienka nádeje (Príhovor v prezidentskej záhrade)

Príhovor v prezidentskej záhrade bol výnimočný, pretože bol je-

diný, ktorý pápež František predniesol pred politikmi, diplomatmi a zástupcami verejného života. Bol tak určený všetkým ľuďom ochotným počúvať. Ako môžeme byť chlebom a soľou, ako môžeme spolupracovať pre dobro celej spoločnosti, alebo ďalej - dobro celého sveta?

Piatok 24. 2. o 20:40 hod.: Dialnica do neba (dokument)

Súčasný blahoslavený Carlo Acutis. A ešte k tomu tínedžer, bežný chlapec, ktorý študuje, športuje a stretáva sa s kamarátmi. 10. októbra 2020 ho pápež vyhlásil za blahoslaveného. Svoju lásku k Eucharistii a vedomosti z oblasti moderných technológií spojil v knihe.

Sobota 25. 2. o 13:00 hod.: Charitatívny hokejový turnaj kňazov a rehoľníkov Slovenska

Priamy prenos zo STD Arény vo Vranove nad Topľou. Turnaj sa uskutoční pod záštitou košického arcibiskupa metropolitu a predsedu Konferencie biskupov Slovenska Mons. Bernarda Bobera. Vstupné je dobrovoľné a bude použité na podporu Charitného domu mládeže vo Vranove nad Topľou.

Nedeľa 26. 2. o 20:35 hod.: Príbehy z krabičky (dokument)

Dokumentárny film s príbehmi ľudí, ktorých sa dotýka práca Slovenskej katolíckej charity v africkej Ugande.

Liturgická čtení

Nedeľa 19. 2. – 7. nedeľa v mezidobí

1. čt.: Lv 19,1–2.17–18
 Ž 103(102),1–2.3–4.8+10.12–13
 Odp.: 8a (*Hospodín je milosrdný a milostivý.*)
 2. čt.: 1 Kor 3,16–23
 Ev.: Mt 5,38–48

Pondělí 20. 2. – ferie

1. čt.: Sir 1,1–10
 Ž 93(92),1ab.1c–2.5
 Odp.: 1a (*Hospodín kraluje, oděš se velebností.*)
 Ev.: Mk 9,14–29

Úterý 21. 2. – nezávazná památka sv. Petra Damianiho

1. čt.: Sir 2,1–13 (řec. 1–11)
 Ž 37(36),3–4.18–19.27–28.39–40
 Odp.: 5 (*Hospodín svěř svůj osud, on sám bude jednat.*)
 Ev.: Mk 9,30–37

Středa 22. 2. – Popeleční středa

1. čt.: JI 2,12–18
 Ž 51(50),3–4.5–6a.12–13.14+17
 Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme zhřešili.*)
 2. čt.: 2 Kor 5,20–6,2
 Ev.: Mt 6,1–6.16–18

Čtvrtek 23. 2. – připomínka sv. Polykarpa

1. čt.: Dt 30,15–20
 Ž 1,1–2.3.4+6
 Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodína.*)
 Ev.: Lk 9,22–25

Pátek 24. 2. – ferie

1. čt.: Iz 58,1–9a
 Ž 51(50),3–4.5–6a.18–19
 Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.*)
 Ev.: Mt 9,14–15

Sobota 25. 2. – ferie

1. čt.: Iz 58,9b–14
 Ž 86(85),1–2.3–4.5–6
 Odp.: 11a (*Pouč mě o své cestě, Hospodine, abych kráčel v tvé pravdě.*)
 Ev.: Lk 5,27–32

BREVIÁŘ PRO LAIKY

18. – 25. ÚNORA 2023

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 19. 2.		PO 20. 2.		ÚT 21. 2.		ST 22. 2.		ČT 23. 2.		PÁ 24. 2.		SO 25. 2.	
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1107	1232	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1108	1232	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	274	304	277	308	281	311	284	315
Antifona k Zach. kantiku	694	784	1049	1169	1065	1186	274	304	278	308	281	312	284	316
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	274	304	278	308	281	312	284	316
Závěrečná modlitba	695	784	1050	1170	1309	1453	275	305	278	309	282	312	285	316
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	275	305	279	309	282	313	285	316
Závěrečná modlitba	695	784	1054	1174	1069	1191	275	305	278	309	282	312	285	316
Nešpory:														
SO 18. 2.														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	268	298	269	299	268	298
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1193	1324	1208	1341	1224	1358
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1193	1324	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	276	306	280	310	283	314
Ant. ke kant. P. M.	694	784	695	785	1059	1180	1074	1196	276	307	280	310	283	314
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	277	307	280	310	283	314
Záv. modlitba	695	784	695	784	1060	1181	1309	1453	275	305	278	309	282	312
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

MALÁ CESTA SVATÉ TEREZIE Z LISIEUX

Jacques Philippe • Z francouzštiny přeložila Kateřina Lachmanová

Kniha přibližuje jádro poselství mladé karmelitky, jež zemřela ve věku pouhých 24 let v roce 1897 a kterou papež Jan Pavel II. prohlásil o sto let později za učitelku církve. Autor knihy zde ukazuje, v čem spočívá ona „zcela nová cesta“ neboli „malá cesta“, již Terezie objevila, žila a později také předávala druhým. Vnímala, že Bůh chce tuhle cestu ukázat zástupům „malých duší“, všem lidem slabým a zranitelným, aby je tak pozvedl až k nejvyššímu stupni lásky. Správně tušila, že smrtí její poslání rozhodně nekončí... Nečekaně rychlé šíření Tereziina učení pokračuje i nadále. Je důkazem toho, že její touha nebyla pouhou iluzí, což plně koresponduje s Otcovou moudrostí, který „tyto věci ukryl před moudrymi a učenými, a odhalil je malíčným“. Dobrý Bůh v tom opět překonal všechna její očekávání.

*Paulínky • Druhé, přepracované vydání
Brož., 115x175 mm, 176 stran, 249 Kč*

KŘÍŽOVÁ CESTA PRO VDOVY

Mgr. Alenka Panáková • Ilustrace Mgr. Lucie Mrtvá

Lidská samota je pro každého člověka těžkým stavem. V dnešním složitém světě ji prožívá mnoho lidí kolem nás, mezi nimi velký zástup vdov a vdovců. Mezi těmi, kteří nás učí důstojně obstát v tomto nelehkém období, stále stojí na prvním místě sám Boží Syn. Zvláštním způsobem promlouvají k osamocnému lidskému srdci zastavení jeho křížové cesty.

A tato křížová cesta je určena právě vdovám a vdovcům. Ke každému zastavení je připojena ilustrace. Spojení s trpícím Kristem může odvoděným pomoci najít nové duchovní bohatství v jejich osamoceném životě.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., křídový papír, 120x190 mm, 42 stran, 49 Kč*

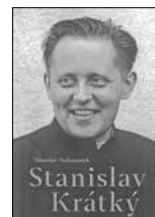
OSOBNOST NAŠICH DĚJIN

STANISLAV KRÁTKÝ • KNĚZ, POLITICKÝ VĚZEŇ, DĚLNÍK A BISKUP SKRYTÉ CÍRKVE ANEB ŽIVOT KNĚZE VE DRUHÉ POLOVINĚ 20. STOLETÍ

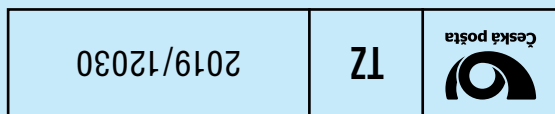
*Miroslav Nedorostek • Odpovědný redaktor Zdeněk Granát
Recenzent Peter Morée Dr.*

Podrobný životopis Stanislava Krátkého vychází z rozsáhlého archivního výzkumu, rozhovorů s pamětníky i kritického studia archivů Státní bezpečnosti. Stanislav Krátký (1922–2010) se narodil a vyrostl v Brně, kde i vystudoval teologický seminář. Během studia absolvoval totální nasazení v Polsku. Po vysvěcení na kněze roku 1946 působil v Žarošicích, Brně-Řečkovicích a Brně-Husovicích (kde spolupracoval s Dominikem Pěčkou OP), v Žerotických, mj. organizoval tajné vzdělávání kněží. Roku 1958 byl odsouzen ke třem rokům vězení, po propuštění pracoval jako jeřábník. V srpnu roku 1968 byl tajně vysvěcen na biskupa pro úkoly skryté církve. Po roce 1968 působil jako farář v Kunštátě a v Hrádku u Znojma, od roku 1999 byl proboštem v Mikulově. V roce 1969–70 přednášel na olomoucké teologické fakultě. Patřil mezi spoluzakladatele *Radia Proglas* a byl hnací silou mnoha dalších akcí a projektů.

*Centrum pro studium demokracie kultury (CDK)
Brož., A5, 196 stran + 16 stran černobílých
fotografických příloh, 298 Kč*

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

**779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek, Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc, Redakce: Štefánková Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mraví. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový deník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzertce: redakce@maticecm.cz; podávání novinových zásilek: Registráční značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek: povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzinger aj.), se používáme konečného usudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.